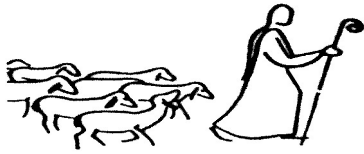


PASTOR BONUS



AZ EGYHÁZKÖZSÉG OLDALA
2010. december

Advent



Advent a várakozás megszentelése. Rokona annak a gyönyörű gondolatnak, hogy "meg kell tanulni vágyakozni azután, ami a miénk". Gyermekkorunkban éltünk így. Vágyakoztunk arra ami biztosan megjött. Télen: az első hóesésre. És várakozásunk ettől még semmivel sem volt kisebb, erőtlenebb. Ellenkezőleg: nincs nagyobb kaland, mint hazatérkezni, hazatalálni beteljesíteni és fölfedezni azt, ami a mienk. (...) Az a gyerek, aki az első hóesésre vár, jól várakozik, s már várakozása felér egy hosszú-bosszú hóeséssel. Az, aki hazakészül, már készülődésében otthon van. Az, aki szeretni tudja azt, ami az övé, szabad és mentes a birtoklás minden görsétől, kielégíthetetlen éhétől-szomjától. Aki pedig jól várakozik, az időből éppen azt váltja meg, ami a leggépisebb és leghivselbetlenebb: betek, órák, percek kattogó szemtelen vonulását. Aki valóban tud várni, abban megszületik az a mélyseges türelem, amely szépségében és jelentésében semmivel se kevesebb annál, mint amire vár.

Pilinszky (Szög és olaj 371)

Az Emberfiának eljövetelkor úgy lesz, ahogy Noé idejében történt. A vízözön előtti napokban ettek-ittak, nősültek, férjhez mentek ... (Mt.24,38)

Nem azt mondja az Úr Jézus, hogy Noé napjaiban az emberek loptak, csaltak, hazudtak, hanem, hogy ettek, ittak és házasodtak.

Mi ebben a bűn?

Isten maga teremtette olyannak az embert, hogy ennie, innia kell és szaporodnia, hogy életben maradjon. **Noé kortársai nem azzal vétkeztek amit tettek, hanem azzal, ami kimaradt tetteikből.**

Csendesen, mindnyájan (egyetemesen) kihagyták Istent az életükből. Az önfenntartásból és a fajfenntartásból hiányzott a lényeg: hogy egyáltalán miért és mi végett vagyunk a világon.

Ma is Noé korát éljük. **Kezdjük el építeni a bárkánkat!**

Mentsük meg **testvéreinket, családjukat, közösségünket!**

Ha Isten szavára a megtérés útjára léptünk, hívjunk és segítsünk másokat is megtérésre!

Kevés lesz már a belső lelki megtérés: bárkák kellenek...

Olyan Istentől lefoglalt **terek, templomok, ottho-**

nok, közösségek, emberi szeretetszövetségek, ahová nem hatol be a vízözön szennyes árja, hanem szinte hátára veszi és hordozza mindaddig, amíg tart az ítélet, amelyet az Istent feledők maguknak készítettek. Hiszen nem Isten bosszúja, ha az élet és létezés végső célját feledő emberiség belefulladás saját értelmetlenségének tengerébe...

A bárka nem gettó. Nem Noé zárta ki az embereket bárkájából, hanem kortársai zárták ki Noét az ő világból, ahol nem lehetett többé emberként élni.

Amikor az Emberfia eljön, ugyanez történik.

Mert gyökeresen új út a másik javára lenni – ez Krisztus útja.

A ránk bízott Jelenlétet a másik javára fordítani az emberség csúcsa.

Most kiléphetünk önimádó, józan realizmusunkból, kiléphetünk az ördögi körből.

Korlátainkkal, időzavarainkkal együtt, ha a mindenség lesz a léptékünk, akkor mi magunk válunk ajándékká. Hisz önmagunknál értékesebbet adni úgy sem tudunk. Ez elégítheti ki pozitív formában önbecsülésünket! De mindig visszatart bennünket a tapasztalat ...

Urunk! – Miért van az, hogy akik közelebb kerülnek hozzád, azok még jobban megtapasztalják az emberi kétségek poklait?

Szent József is, aki igaz ember volt – a legsúlyosabb kétség nyomta.

Mária, aki a legtisztább teremtménye a világnak, – minden lány és édesanya eszménye – a legmértatlanabb gyanúba keveredik.

És azóta is, akik hozzád igyekezünk, ilyen sorsban osztozunk.

Talán éppen azért, mert olyan nehezen fogadjuk be mi is, akárcsak a világ...

...A TE TERVEID NÖVEKVŐ LÉPTEIT.

Valóban megrettent a felismerés, hogy az Isten terve sokkal merészebb minden emberi elképzelésnél,

Mert miközben mi kicsinyesen ragaszkodnánk ahhoz, ami biztonságosnak tűnik...

...AKKOR AZ ÚR KÁPRÁZATOS VILÁGBA AKAR EMELNI.

A Karácsonyt akkor élhetjük meg szépen és hitelesen, ha először is részt veszünk az ünnepi szertartásokon ...a liturgián... amely -lefordítja, -értelmezi, -felemeli, -megszenteli a mindennapokat, amely a hit és az em-

berség csodálatos iskolája. De azért is hitelessé teszszük Karácsonyt, ha nem hagyjuk, hogy elrontsák az ünnep meghittségét a túlzott szokásbeli és társadalmi kötelezettségek és a mértéktelen gasztronómiai élvezetek.

-A karácsonykor ünnevelt és átélt szertartások mindig megtöltöttek belső fényvel és felszítják a hit örömét. Gyönyörű formája, énekei, „az angyalok hangja” fellemeli lelkünket. Fentről több mindent látunk, látjuk az összefüggéseket.

-Sok időt töltünk a családdal. Szabadabb percünkben pedig vegyünk elő valamilyen érdekes olvasmányt, ami felkészít, ráhangol az ünnepre és a szereteteinkkel, barátainkkal való beszélgetésre és találkozásra.

Mária és József, akik bemutatják a Gyermeke Jézust, adják meg családjainknak, barátainknak, közösségeinknek az örömet, hogy megnyíljunk szeretetük előtt.

Szeretettel várom Kedves Mindnyájukat a szertartásokra, a

...LITURGIÁRA...

hogy karácsonyunk valóban Áldott lehessen!

Pascal atya

Egy jól sikerült egyházi évzáró

Közeleg az év vége, elkezdődött az az időszak, amikor lelkünk próbál elcsendesedni, az év közben történt bajt, katasztrófát szeretné kicsit háttérbe helyezni és a várakozás boldog állapotára ráhangolódni.

Az egyházi év véget ért és ebből az alkalomból Pascal atya összehívta a híveket egy közösen elköltött ebédre. A két egyházközség tagjai eddig minden évben együtt töltötték el egy napot a Jászberényhez közeli Mízsén. Most a megszokott hely már foglalt volt különböző rendezvények miatt, így a találkozó a jászalsószentgyörgyi Lityó tavi rendezvényházhoz lett hirdetve.

A szervezés körülbelül így történt: mindenki jöjjön el, aki szeretne egy gondtalan napot eltölteni közösen, alapanyag van, majd kifőzünk valamit.

Fő alapanyagként Pascal atya (birkává nőtt) báránya szolgált. A pörköltöz való többi „alkatrészt” pedig azok hozták, akiknek eszébe jutott, hogy a húshoz még kell hagyma, zsír, fűszerek, burgonya, savanyúság, kenyér, a hangulat és az étvágy megalapozásához sem árt valami.

Kilenc órától gyülekeztünk, ami már önmagában feltételezte, az ebéd nem pontosan délben lesz, ezért két kedves jászboldogházai hölgy kitalálta, hogy addig a társaságnak lángost süt. Magukkal hozták az előző este bedagasztott kenyértésztát (hagyományos kis fakteknőben), sütőlapátot és a jókedvüket, majd azonnal

munkához láttak a befűtött kemence körül. Az éheesebbek és kíváncsiabbak körülállták őket, beszélgetve várták az első falatok elkészültét.

Addig mások a konyhában az előkészítő asztalokat foglalták el és szintén társalogva, jókedvűen nekiálltak hagymát vagy burgonyát pucolni. Volt olyan csoport is, aki azt hasonlította össze, kinek lett zamatosabb az idei vagy tavalyi, folyékony termése.

Így múltattuk az időt, közben a rossz idő ellenére is folyamatosan jöttek a kikapcsolódni vágyók. Voltak, akik nem tudták megvárni a közös ebédet, de eljöttek, mert szeretik érezni azt a fajta csendes, de mégis vidám hangulatot, ami ilyen alkalmakkor kialakult.

A terem nagysága lehetővé tette, hogy úgy terítsük meg az asztalokat, hogy a népes társaság jól láthassa egymást.

Mielőtt leültünk volna az elkészült ebéd mellé, Pascal atya néhány szóval értékelte egyházközségünk életét, munkáját, majd az asztali áldás után jó étvággal elfogyasztottuk a nagyon finomra sikerült pörköltet.

A kedves jászboldogházai lángossütő hölgyeknek nemcsak jókedvük, hanem szép hangjuk is volt, így természetesen némi biztatás után asztalbontásig még dalra is fakadtak (néhányunk lelkes segítségével).

A nap végén, késő délután a két képviselőtestület férfi tagjai együtt, mindkét falu templomában elhelyezték a Szentéjbe felfüggesztve az adventi koszorúkat, jelezvén az elcsendesedés, a várakozás hangulata mellett, az új egyházi év kezdetét.



2010. november 27.

Vigh Miklósné

Előadás a Torinói Lepelről

2010. november 28-án Tamási József atya, Tiszaföldvár és Martfű plébánosa tartott előadást a torinói lepelről a Keresztény Demokrata Néppárt jászalsószentgyörgyi szervezetenek első rendezvényén.



A Tiszaföldvárhoz tartó homoki templomban az oltár fölül a torinói lepel Krisztusarcánéz le a hívekre: Dinyenyés László festőművész alkotása. Ő később, József atya kérésére elkészítette a lepel megdöbbenően pontos másolatát is. Így kezdődött József atyának a lepel iránti érdeklődése, azóta

is szívesen beszél róla, és viszi magával, ha hívják.

Jászalsószentgyörgy a 212. előadás helyszíne volt. A lepelmásolat szinte „ötödik evangéliumként” járja az országot, de határainkon, sőt a tengeren túlra is eljutott. Paraguay, Ausztrália, vagy Mexikó magyar anyanyelvű közössége is láthatta és hallhatta a lepelhez



fűződő tudományos magyarázatokat.

A közvetlen, színes előadói stílusnak köszönhetően a Faluház termét megtöltő hallgatóság figyelmét közel két órán át lekötötte József atya, aki beszélt a tudományos vizsgálatok eredményeiről, érvekről és kételyekről, mindenről, ami „leolvasható” a lepelről.

Az 1578 óta Torinóban, a Keresztelő Szent János katedrálisban őrzött halotti lepel 4,3 x 1,1 méteres lenvászon. Tudományos vizsgálata 1898-ban kezdődött, mikor először lefotózták és észrevették, hogy a vászon negatív lenyomat látható – egy ruhátlan, keresztre feszített férfit ábrázolva előlről és hátulról. A negatív képben megjelenő alaknak világviszonylatban egyedülálló a képi megjelenése, a tudományos magyarázat alapján „a fényhez és a hőhöz hasonló energia vitte a test negatívját a lepelre”. Minden foltot meg tudtak indokolni, sőt keletkezésüket rekonstruálták is. A leplelén vérfoltok mellett égési nyomok is láthatók, amelyek az akkori őrzőhely, a franciaországi Chambéry várkapornájában 1532-ben pusztító tűzvész nyomai.

A résztvevők tudományos, történelmi és teológiai válaszokat egyaránt kaphattak olyan kérdésekre, hogy mi bizonyítja, hogy Jézus teste okozta a felszíni elszíneződéseket a leplelén, és amelyek nagyfokú egyezőséget mutatnak a passiótörténetben foglaltakkal: a kezek nem a tenyéren vannak átszúrva, hanem a csuklókon, olyan helyen, amely meg tudja tartani a test súlyát; a vér (illetve a vérsavó), amely a mellkason levő sebből

folyt ki, bizonyítéku szolgál arra, hogy olyan sebről van szó, amely a keresztre feszített testen a halál beállta után keletkezett: ez megegyezik Szent János apostol evangéliumával, amelyben leírja, hogy Jézus már halott volt, amikor a keresztnél őrt álló katona átdöfte mellkasát lándzsájával. A vérvizsgálatok egyértelműen kimutatták, hogy a leplelén levő vér emberi eredetű. A lepel pollenvizsgálata megerősítette azt a feltevést, hogy Palesztinán és több Közép-Keleti területen keresztül szállították a szövetet.

Megváltónk testét takaró halotti lepel kapcsán felidéződtek az ismert evangéliumi események, hallhattunk az Oltáriszentség csodáiról. Erősödött a feltámadásba vetett hitünk, mely nem a képen, vagy a lepel valódiságán alapul, hanem a Szentírás bizonyágtételén, és a megváltás életünkre gyakorolt erején.

Bóta Mizsei Ilona



A ház ablaka

Metszően hideg északi széllel érkezett meg a december. A nappalok csak fogytak, egyre gyorsabban, akár a folyton égő gyertyaszál. Gyilkos, csontig hatoló, hosszú, hideg éjszakák kínozták az embereket. Keserves volt az élet. Az élelem kevésnek bizonyult, pedig messze még az enyhülés...

A Nap erejét veszítve, sápadtan, szinte keresztülszaladt az égbolton, hogy ne is lássa a fagyott, dermedt világot.

Ahogy mind kevesebb lett a fény, úgy komorult egyre az emberek arca. Míg végül a lelkükben nagyobb sötétség és hideg uralkodott, mint kinn a legcudarabb téli éjszakán.

Házaik ajtaját bezárták, s vele együtt szívüket is. Kínzó, hideg csend és sötétség honolt mindenütt. Egyetlen házat kivéve. Olyan ember élt itt, aki rettgett a sötétől, a hidegtől, az egyedüllétől. Soha ilyen hideg és sötét nem volt a világ azonban, mint ami most köszöntött rá. Naphosszat ült az ablaknál a sötétben, és csak meredt a távoli, fagyos semmibe. De egyetlen embert, sőt egyetlen pislákoló fényt sem látott. Mintha mindenki beletörődött volna, hogy ennek kell lennie... - tűnődött egyre csak.

A hideg ellen próbált prémekekkel védekezni, mivel tüzelője igen kevés volt. Gyertyája azért akadt, hiszen mindig is igyekezett távol tartani a sötétséget otthonától, bár nem pazarolhatta. Estéknként az ablakába állította, meggyújtotta és gyönyörködött apró fényében. Szeme és szíve itta a melegséget, a varázslatot minden este. Majd' minden gyertyát kisebb darabokra vágott, s míg égett a csöppnyi láng, ő csak nézte, és arra gon-

dolt, miért is van ennyire egyedül.

Ahogy teltek a napok, a hét utolsó napján egy egészben hagyott gyertyát gyújtott meg. Addig ült az ablak mellett, míg az egész el nem égett, és szomorú volt, amikor a sötétség ráborult. Egyre gyakrabban fohászodott azért, hogy tovább tartsanak a gyertyái, majd azért, hogy a fény, a világosság, a melegség, mint egy varázsütésre eljőjön, és maradjon. Elképzelte, milyen nagyszerű érzés lenne, ha egyszer csak nem lenne többé sötétség. Ha nem kellene az embereknek fájniuk. Akkor talán nem lenne ennyire mozdulatlaná dermedve a szívük sem...

Újabb hét telt el, s ő ismét hosszabb órákat tölthetett a gyertya lángjánál. Egyre csak várta a napot, sőt hitte, hogy jönni fog a perc, amikor vége lesz a bánatnak, vége a kesergésnek, vége a magánynak. A sötétség kinn azonban nem fogyott. Egy teremtet lélek nem mozdult. De már nem félt. Ám az embereket féltette. Vajon ők tudják-e, hogy ki kell tartani? Sejtik-e, hogy a világ valójában nem sötét és hideg, ha nem hagyják, hogy az legyen? Egyedül vannak ők is a gondolataikkal? Gondolnak-e egyáltalán...

Vagy teljesen megfagyott bennük minden? Dermedt a lélek arra, hogy elhiggye, nem győzhet a fagy, a sötét, a hideg? Vagy egyszerűen csak elaludt a lelkük? Szemük nem issza az apró gyertya fényét? Kezüik nem szorítja bőriük minden pórusába a meleget? Ki az akkor, aki él bennük?

Ilyenkor kedve lett volna kirohanni a jeges sötétségbe és úgy ordítani: Nem látjátok? Nem halljátok? Nem érzitek? Miért nem hiszitek?



De a remény ott volt benne nap mint nap, amikor az ablakban meggyújtotta gyertyáját, hogy talán van, aki látja ezt az alig pislákoló fényt.

Ám a napok teltek tovább. Kinn a feneketlen sötétség. Nem hagyta magát elcsüggedni, tudta jól, milyen fontos, hogy még egyszer láthassa a fényt, hogy szikrázson, hogy vakítson. Bár a naponta meggyújtott kis gyertyái is legalább akkora örömmel töltötték el szívét, ahogy csendesen figyelte, mint ég el. Elérkezett azonban az az este, amikor már nem volt több gyertya a ládában. Tűnődve nézegette az utolsót. Mi lesz vajon, ha ez is csonkig ég? Talán jobb volna mégis sötétben üldögélni, a sarokba kuporodva, vastag állatbőrök közé vackolva? De szüksége volt a fényre, a melegre, a boldogságra, amit ez az apró láng adhatott. Meggyújtotta, és nem gondolt többé a másnappal. S mikor ez is ellobbant, és a házra fenyegetően telepedett a sötétség, átjárta a hideg, a csontjáig hatolt, lehunyta a szemét és a gyertyákra gondolt. Önkéntelenül is elmosolyodott, mert ugyanúgy látta a narancsos fényt, érezte a leheletnyi meleget...

- Bennem van a viláosság, ha akarom... - gondolta.

Kopogás riasztotta fel. Az ajtóhoz botorkált, s keresnie sem kellett, merre van, mert a résen és az ablakon fény szűrődött be. Kíváncsian tárta ki. Emberek álltak a küszöbön kívül, kezükben gyertyával. Sokan. Nagyon sokan. Aki legelől állt, s kopogott az imént, csendesen megszólalt:

- Minden este láttuk az ablakodban a gyertyát. Minden este vártuk ezt az apró fényt. Saját gyertyáinkat sajnáltuk elpazarolni. Mégis gyönyörködtünk a tiéd távoli, de mégis fénylő lángjában. Csak néztük, és arra az emberre gondoltunk mind a magunk keserű magányában, aki mindegyikünkkel megosztotta az övét. De ma sötét volt az ablakod, hát eljöttünk. Mind hoztunk egy-egy gyertyát azok helyett, melyekkel te a hideg éjjeleken reményt adtál.

Sok-sok gyertya égett azon az estén abban a kis házban. Nem volt többé sem sötét, sem hideg, sem magány. Fényét messzire szórta a ház ablaka, és beragyogta az egész világot...

(Vighné Olasz Anikó)

Keresztény-nemzeti összefogás

A két egyházközösségében - Jászsalsószentgyörgyön és Jánoshidán - már mintegy nyolcvan család otthonának homlokzatát díszíti a két legismertebb keresztény és nemzeti szimbólumunk: a kereszt és a nemzeti zászló. A kezdeményezés célja nemcsak az, hogy valljuk meg, mutassuk meg látható formában hovatartozásunk,



hanem az is, hogy a jelképek láttán erősödjék bennünk az összetartozás érzése is. A kezdeményezés Magyarok Nagyasszonya ünnepén indult, de bátorítunk mindenkit a csatlakozásra.

HIRDETÉS

A SZENTMISÉK RENDJE - ADVENT

	Jánoshida	Jászsalsószentgyörgy
KEDD	06.00	
SZERDA		06.00
CSÜRÖRTÖK	06.00	
PÉNTEK		06.00
SZOMBAT	17.00	18.00
VASÁRNAP	09.30	11.00

ADVENTI LELKIGYAKORLAT

December 18. szombat:

Jánoshida

gyónási lehetőség – 15.30, Szentmise – 16.00

Jászsalsószentgyörgy

gyónási lehetőség – 17.30, Szentmise – 18.00

December 19. vasárnap:

Jánoshida

gyónási lehetőség – 09.00, Szentmise – 09.30

Jászsalsószentgyörgy

gyónási lehetőség – 10.30, Szentmise – 11.00

Lelekgyakorlat vezető: Ködmön Ferenc, szendrői plébános

A Szentmise után

Karácsonyváros - koncert, majd szerény agapé a templom előtt

Jászsalsószentgyörgy – december 18. szombat

Jánoshida – december 19. vasárnap

SZENTMISÉK RENDJE – KARÁCSONY

DECEMBER 24. (péntek)

VIGILIA, ÉJFÉLI SZENTMISÉK:

Jánoshida: 22.00

Jászsalsószentgyörgy: 24.00

DECEMBER 25-26. (szombat, vasárnap)

KARÁCSONY:

Jánoshida: 09.30

Jászsalsószentgyörgy: 11.00

Szentmiseszándékok felírata:

Minden hónap utolsó csütörtök és péntek, Szentmise előtt!

FELHÍVÁS!

A Plébánia Hivatalba a különböző ügyek rendezéséhez kérem hozzák magukkal az egyházadó befizetését igazoló nyugtát! Az egyházadó meghatározott mértéke jövedelmenként 2000 Ft/év!

A VII. KERESZTÉNY BÁL IDŐPONTJA:

2011. március. 05.

Irodai szolgálat

Római Katolikus Plébánia Hivatal,

Jászsalsószentgyörgy

06 57/456 – 522

Kedd: 09.00 – 13.00,

Szerda: 16.30 – 18.30,

Csütörtök: 15.00 – 17.00